

УДК 342.95

О.Ю. ПРОКОПЕНКО, Харківський національний університет внутрішніх справ

ОСОБА ПОРУШНИКА В АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОСТУПКАХ, ЩО ПОСЯГАЮТЬ НА ГРОМАДСЬКИЙ ПОРЯДОК ТА ГРОМАДСЬКУ БЕЗПЕКУ

Ключові слова: особа порушника, адміністративні проступки, громадський порядок, громадська безпека

В процесі реформування українського суспільства в умовах незалежності держави важливе місце посідає адміністративно-правова реформа, проведення якої є життєво необхідним внаслідок змін в економічному, соціальному та політичному житті країни.

Особливої актуальності набуває вирішення проблеми щодо боротьби з адміністративними проступками та іншими правопорушеннями. Окреме місце серед них посідають адміністративні правопорушення, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку, які з одного боку є дуже близькими до ряду кримінально-караних діянь, а з іншого боку характеризуються латентністю, що, як уявляється, вказує на особливий їх статус щодо вироблення системи по їх подоланню. Між тим деліктогенна ситуація залишається одним із найбільш небезпечних соціальних явищ, а заходи, що вживаються для її стабілізації, з боку держави бажаного результату поки що не дають. Це значною мірою пояснюється тим, що діяльність правоохоронних органів зосереджена переважно на виявленні та розкритті вже вчинених адміністративних проступків та інших правопорушень, тобто основні зусилля спрямовуються на боротьбу з наслідком, яким є проявлення адміністративної деліктності, а не з її першопричинами, особливе місце серед яких посідає дослідження особи порушника, в тому числі тих, які скоюють адміністративні проступки, що

посягають на громадський порядок та громадську безпеку.

Дослідженню питань співвідношення соціального та біологічного в особі правопорушника, її сутності, ознак, що характеризують особу злочинця, адміністративного правопорушника приділили увагу провідні вчені-кримінологи, адміністративісти, психологи, а саме: В.Л. Васильєв, В.С. Власов, І.М. Даньшин А.І. Дольова, М.І. Єнікєєв, А.Ф. Зелінський, В.М. Кудрявцев, В.П. Лобзяков, А.Л. Могилевський, О.І. Остапенко, С.Д. Подлінев І.С. Самощенко, О.М. Тарасенко, В.П. Філонов, В.А. Юсупов та інші. Однак у літературі приділяється недостатня увага характеристиці особи порушника конкретних видів правопорушень, у тому числі тих, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку.

Отже, метою даної статті є, спираючись на досягнення провідних вчених кримінологів та адміністративістів, визначення сутності та проведення аналізу особи порушника в адміністративних проступках, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку. При цьому новизна статті полягає у визначенні та аналізі ознак з позиції статистики та етапів із позиції динаміки особи порушника в адміністративних проступках, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку.

Таким чином, чинне адміністративно-правове законодавство для позначення особи правопорушника оперує термінами «особа, яка вчинила адміністративне правопорушення» (ст.ст.21, 23 Кодексу України про адміністративні правопорушення [1], далі – КУпАП), «порушник» (ст.22 КУпАП). В літературі існує два основних підходи до розуміння поняття «особа правопорушника». Згідно першого, особа правопорушника – це особа людини, яка вчинила суспільно небезпечне діяння, яке заборонено законом, під загрозою юридичної відповідальності (кримінальної, адміністративної тощо) [2, с.54].

За другим підходом зазначають, що особа правопорушника – це багатогранне явище, яке містить цілий комплекс ознак і зв'язків, які характеризують особу, її духовний світ,

який береться в розвитку та взаємодії із соціальними та індивідуальними умовами життя людини, яка вчинила правопорушення. Наприклад, С.Д. Подліневі відмічає, що під особистістю правопорушника треба розуміти соціальне обличчя людини, яка скоїла злочин [3, с.25]. А.Ф. Зелінський вказує, що про особу злочинця можна говорити лише у відношенні людини, винної у злочинній діяльності, тобто яка вчинила систему умисних цілеспрямованих дій, передбачених кримінальним законом [2, с.55].

Втім, перш ніж з'ясувати сутність особи правопорушника, необхідно визначити таке поняття, як «особистість», розуміння якого, в свою чергу, неможливе без визначення категорії «індивід».

Так, індивід (від лат. *individum* – неподільне) – це окрема жива істота, особа, людина, на відміну від соціальної групи та суспільства в цілому [4, с.398]. Отже, індивід – це окремо взятий представник людського роду, якому властиві неповторні соціальні та природні риси.

О.І. Остапенко вказує, що введення терміну «особистість порушника» (делінквент) є необхідним для характеристики особи, яка вчинила адміністративний делікт, для виявлення й усунення причин та умов, що сприяють його вчиненню [5, с.99].

Поняття особистості є предметом досліджень різних наук. Так, у філософській літературі зустрічаються такі точки зору: «Особистість – це термін означає: стійку систему соціально значущих рис, які характеризують індивіда як члена суспільства; індивідуального носія цих рис, як вільного та відповідального суб'єкта свідомої вольової діяльності» [4, с.489].

На підставі вказаного К.Л. Бугайчук відмічає, що особистість – це людина, яка являє собою і соціоприродну і соціальну істоту, а це означає, що одиничний, окремий представник людського роду втілює в собі єдність індивіда і соціального і біологічного. Особистість являє собою системну якість. Вона здобувається індивідом у практичній діяльності, зокрема у праці та спілкуванні з іншими людьми. Індивід тільки тоді стає особис-

тістю, коли його, так би мовити, залучено до суспільних відносин [6, с.88]. Подібної точки зору дотримується й В.Г. Андросюк. Зокрема, на його думку, «...особистість – це обов'язково людина як істота, що має специфічну тілесну будову та риси приналежності до суспільства; індивід як продукт соціального розвитку, єдність наслідуваного та набутого, носій психіки як системи особливих утворень» [7, с.64]. Окремо варто відмітити позицію І.Ф. Надольного, який говорить: «Треба враховувати, що у процесі еволюції людини її біологічна природа більш збагачувалася соціальними компонентами. Тому точніше говорити про «соціально-біологічну» та соціальну природу людини» [8, с.463]. Отже, людська особистість може бути визначена, як відносно динамічна, стійка, соціально зумовлена сукупність фізичних, моральних, вольових психологічних, суспільних якостей людини, поступки та свідомість якої характеризуються відповідним ступенем соціальної зрілості, та виконанням певних соціальних ролей у суспільстві, а також прагненням проявити свою індивідуальність.

Особистість не закладена у людини з народження, а формується в процесі суспільних відносин, тобто є продуктом соціального розвитку (соціалізації) людини. В той же час людина є продуктом подвійної детермінації, оскільки її природа біосоціальна.

Однак, природа та сутність людини – це різні категорії. Якщо перше містить соціальні та генетичні зв'язки людини, то друге охоплює лише соціальні ознаки. Людині властиві свідомість та самосвідомість. Для того, щоб бути особою, безумовно, необхідно усвідомлювати навколишні реалії та самого себе у відношеннях з ними. З твердження, що особа неможлива без свідомості, не виходить, що свідомість дорівнює особі, так як діє не свідомість, а особа, яка регулює свої дії з її допомогою. Отже правильним, як уявляється, варто визнати твердження, відповідно до якого свідомість є внутрішньою сутністю особи. Інша сторона сутності особи пов'язана з діяльністю людини у соціумі. Через діяльність співвідноситься внутрішнє та зовнішнє, зовнішнє проникає у внутрішнє

(суспільні відносини перетворюються у риси особи), а внутрішнє у зовнішнє (особа окреплює себе, змінюючи суспільні відносини та духовний світ) [6, с.89].

Аналіз особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, що посягає на громадський порядок та громадську безпеку, з використанням системного підходу дуже складний. Це зумовлено специфікою самого об'єкта дослідження, його різноманітними зв'язками з внутрішнім та зовнішнім середовищем, а також складністю виміру його станів. При вивченні особи, яка вчинила адміністративний проступок, враховуються обставини, які є характерними для тих з них, що вчиняють адміністративні правопорушення, які посягають на громадський порядок та громадську безпеку. Тому сформулюємо їх наступним чином:

- зв'язок індивідуальної протиправної поведінки з іншими видами девіантної поведінки;
- зв'язок причин та умов адміністративних правопорушень, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку, із загальними причинами адміністративних проступків та умов, що їм сприяють;
- мотиви, цілі, інтереси, потреби правопорушників;
- інші біофізіологічні та психологічні ознаки (стать, вік, темперамент та ін.).

Питання щодо співвідношення соціального та біологічного в особі правопорушника: чи то злочинця, чи порушника норми адміністративного права розглядається протягом тривалого часу. При цьому одні вчені віддають перевагу дослідженню та обґрунтуванню переважаючого становища соціального фактору у формуванні особи порушника, інші – біологічному.

Так, Ч. Ломброзо та Е. Хутон виробили теорію природженого злочинця, згідно якої злочинець – це атавістична істота, яка містить у собі інстинкти первісної людини [9, с.100]; З. Фрейд, К. Юнг – біопсихологічну теорію, одним із положень якої є наступне: «Людина народжується із потягами, які треба обмежувати, наприклад, сексуальний потяг лібідо» [8, с.132]. Також варто відмітити спадкоємну теорію та соціологічну теорію,

представниками якої являються Е. Сазерленд, А. Кетле, Р. Мертон тощо. Існують й інші теорії, які характеризують ті чи інші особливості особи правопорушника.

В радянській час вчені кримінологи віддавали перевагу соціальному в генезисі протиправної поведінки людини.

На нашу думку, окремої уваги потребують наступні позиції вчених з цього питання. Так, А.Ф. Зелінський відзначає, що соціальне – це особливим чином організоване біологічне, всього лише різні форми руху матерії, рівно як і механічні, хімічні, внутріатомні. Особа людини формується під впливом двох одночасно діючих потоків інформації – соціальної й генетичної [2, с.57]. В.М. Кудрявцев зазначає: «Невірно, що в структурі індивідуально-особистих якостей людини, зумовлюючих вчинення ними правопорушень, біологічні ознаки не мають ніякого значення, але їх роль не головна» [10, с.38]. При цьому автор висловлює думку, що біологічні ознаки варто більше розуміти як соціально-біологічні. Характеризуючи такі ознаки, як вік, стать, він висловлює думку, що при вчиненні правопорушення, значну роль тут відіграють не біологічна природа, а соціальний зміст цих ознак [10, с.39]. Поряд із цим автор пише: «...у співвідношенні біологічного й соціального, біологічні фактори грають роль умов, які сприяють або заважають моральному формуванню особистості» [11, с.257]. Окремо В.М. Кудрявцев відзначає, що визначаючим у генезисі злочинної поведінки є соціальне, а тому злочинність, це соціальне, а не біологічне явище [12, с.262].

Враховуючи зазначене можна зробити висновок, що соціальне й біологічне в особі дуже сильно пов'язані. Хоча сутність особи й соціальна, вона спирається на першочергові основи – біологічні ознаки. У людини безумовно, є присутність біологічних властивостей: емоційна збудженість, певний генотип, психічні реакції, темперамент. В той же час нам необхідно враховувати зовнішню середовище, оточення особи: особливості побуту людини, характеру впливу конкретних її друзів, знайомих, вплив виховання педагогів у навчальних закладах, сім'ї, тобто, зовнішніх

або соціальних факторів. При їх взаємодії формується і поведінка людини. Втім варто зазначити, що цей зв'язок двосторонній. В деяких випадках соціальне оточення, впливаючи на біологічні якості, формує певні вчинки, а інколи навпаки – при певних соціологічних зв'язках біологічні фактори певною мірою виступають каталізатором у формуванні поведінки людини. Наприклад, в конфліктній ситуації (соціальне явище), у людини з холеричним темпераментом, (біологічне) більша можливість вчинити заборонені законом дії. І навпаки, людина з холеричним темпераментом (біологічне), в конфліктних ситуаціях (соціальне явище) частіше вчинює протиправні дії. В першому випадку фактором першого порядку виступає конфліктна ситуація, а другим – темперамент, а в другому – навпаки [6, с.92–93].

Отже, життя та діяльність людини зумовлені єдністю та взаємодією біологічного та соціального факторів при головній ролі соціального фактору, так як специфічні якості людини (мова, освіта, трудова діяльність, професійні якості та знання, свідомість) не передаються в порядку спадщини, а формуються в процесі життя.

Визначивши сутність особи правопорушника, що є загальною, а отже, повністю відповідає в тому числі особі порушника в адміністративних проступках, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку, безпосередньо звернемося до характеристики останніх.

На нашу думку, при характеристиці особи порушника, в тому числі тих, що вчиняють адміністративні правопорушення, які посягають на громадський порядок та громадську безпеку, треба максимально враховувати індивідуальні психологічні особливості та біологічно зумовлені якості, які відіграють важливу роль в механізмі протиправного діяння, а також соціальні фактори впливу. Тому серед пропозицій В.М. Кудрявцева А.І. Долговой, В.П. Лобзякова, М.І. Єнікеева, В.Л. Васильєва, В.П. Філонова, В.А. Юсупова, враховуючи особливості особи порушника в адміністративних проступках, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку,

ми обираємо точку зору, згідно якої особу порушника треба розглядати з позиції статички та динаміки [6, с.94].

З позиції статички особі адміністративного делінквента властиві стандартні ознаки, однак при їх характеристиці ми маємо приділити безпосередню увагу особливостям стосовно особи порушника в адміністративних проступках, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку. Отже, до вказаних ознак особи порушника з позиції статички варто віднести:

1. Біофізіологічні ознаки (стать, фізичні особливості конституції, стан здоров'я, генетичні особливості).

Дані про статевий склад порушників дають характеристику «питомої ваги» в деліктності серед жінок та чоловіків, вказують на вчинення пріоритетних проступків особами різної статі. Так, займаються проституцією (ст.181-1 КУпАП) чи ворають у громадських місцях безспірно у переважній більшості лише жінки. Вчинення дрібного хуліганства (ст.173 КУпАП), вчинення насильства в сім'ї (ст.173-2 КУпАП), розпивання пива, алкогольних, слабоалкогольних напоїв у заборонених законом місцях або поява у громадських місцях у п'яному вигляді (ст.178 КУпАП) вчиняються, як правило, чоловіками тощо. Ряд правопорушень, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку в однаковій мірі можуть вчинятися як чоловіками, так і жінками, наприклад виготовлення самогону (ст.176 КУпАП), не виконання батьками або особами, що їх замінюють, обов'язків щодо виховання дітей (ст.184 КУпАП), ухилення від обстеження і профілактичного лікування хворих на венеричну хворобу (ст.45 КУпАП), порушення вимог пожежної безпеки в лісах (ст.77 КУпАП) недотримання вимог щодо охорони атмосферного повітря при введенні в експлуатацію і експлуатації підприємств і споруд (ст.79 КУпАП) та інші. При цьому можна зробити висновок, що адміністративні правопорушення, які посягають на громадський порядок, у переважній більшості випадків схильні вчиняти чоловіки, втім адміністративні правопорушення, об'єктом посягання яких є громад-

ська безпека, можуть у рівній мірі вчинятися як чоловіками, так і жінками, що пов'язано з характером адміністративних правопорушень, які посягають на громадську безпеку, адже їх об'єктивна сторона, як зазначалося вище, пов'язана з порушенням установлених правил у різних сферах суспільної діяльності, у тому числі, й з професійною діяльністю.

2. Соціально-демографічні ознаки (вік, рівень освіти, соціальне походження та положення, рід занять, рівень матеріального забезпечення та ін.).

Вікова характеристика порушників дозволяє оцінювати деліктну активність різних вікових груп, говорити про особливості протиправної поведінки людей різного віку. Все це допомагає підвищити конкретність та ефективність попереджувальної роботи серед різних вікових груп населення – неповнолітніх, молоді, людей похилого віку й т. д. Так, ряд адміністративних правопорушень, що посягають на громадський порядок, часто вчиняються саме малолітніми та неповнолітніми. До них варто віднести дрібне хуліганство (ст.173 КУпАП), куріння тютюнових виробів у заборонених місцях (ст.175-1 КУпАП), розпивання пива, алкогольних, слабоалкогольних напоїв у заборонених законом місцях (ст.178 КУпАП), завідомо неправдивий виклик спеціальних служб (ст.183 КУпАП) та інші. При цьому, наприклад, адміністративні правопорушення, що посягають на громадську безпеку, у переважній більшості випадків вчиняються дорослими людьми, адже досить значна частина вказаних правопорушень пов'язані з професійною діяльністю.

Дані про освіту свідчать про залежність протиправної поведінки від рівня освіти та інтелектуального розвитку, які впливають на коло потреб, інтересів, поведінку. Дійсно, до вчинення більшості адміністративних правопорушень, що посягають на громадський порядок, схильні особи, які не мають високого рівня інтелектуального розвитку та освіти. Втім, наприклад, адміністративні правопорушення у сфері громадської безпеки, що пов'язані з професійною діяльністю в тому числі посадових осіб (ст.ст.52, 53, 57, 59-1, 71, 72, 95 КУпАП), вказують на наявність

спеціалізованої професійної освіти останніх, однак порушення тих чи інших норм в сфері громадської безпеки вказує на той факт, що, враховуючи суб'єктивну сторону вказаних правопорушень, кваліфікаційний (освітній) рівень посадових осіб-порушників був не достатнім. Дані про соціальне походження та рід занять осіб, які вчиняють проступки, також дуже важливі. Вони показують, в яких соціальних сферах, групах більш поширене вчинення адміністративних правопорушень, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку. Ці дані орієнтують нас на виявлення деліктогенних факторів, специфічних для різних груп населення.

3. Кримінально-правові ознаки (це дані про скоєння в минулому адміністративних проступків та злочинів, про характер цих злочинів або проступків, дані про спрямованість, мотивацію, про що йде мова у ст.ст.280, 282 КУпАП. У них чітко визначені обставини, які треба з'ясувати під час розглядання справи про адміністративне правопорушення, та про обов'язок усунення причин та умов скоєння адміністративних проступків відповідними державними органами. Як зазначалося нами раніше, ряд адміністративних правопорушень, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку, є дуже близькими до злочинів, тому визначення цих ознак сприяє більш вірному вивченню причин та умов скоєння проступків в цілому, та сприяють більш ефективному застосуванню адміністративних стягнень та індивідуалізації адміністративної відповідальності.

4. Психологічні та моральні ознаки (тип нервової організації, емоційна збудженість, психологія міжособистого спілкування, моральні переконання, ціннісні орієнтації). Усе це можна звести до двох основних моментів. По-перше, це відношення до різних соціальних та моральних цінностей, відношення до своїх обов'язків як працівника, члена колективу, члена сім'ї, відношення до сторонніх осіб, а також до самого себе. По-друге, рівень та характер потреб особи та засобів, якими ці потреби досягаються. Як уявляється, не потребує заперечень той факт, що особа порушника в адміністративних проступ-

ках, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку, має низькі моральні переконання, проблеми із спілкуванням, недбале відношення до своїх професійних обов'язків, проблеми сімейного побуту тощо.

5. Для характеристики особи порушника суттєвими є також особливості її інтелектуальних, емоційних та вольових якостей. До інтелектуальних якостей відносяться: рівень розумового розвитку, об'єм знань, зміст та різноманітність інтересів особи. Емоціональні якості особи: сила, врівноваженість нервових процесів (темперамент), динамічність почуттів, ступень емоційної збудженості, реакція на різні роздратовування. Вольові якості особи: уміння регулювати свою діяльність, здатність приймати рішення, вміння досягати цілі своєї діяльності. Це виявляється в таких якостях, як цілеспрямованість, активність, рішучість, енергійність. Так, наприклад, темперамент є ознакою характеристики особи-порушника із вчинення дрібного хуліганства чи адміністративних правопорушень у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху та інших.

6. Соціально-рольові ознаки (сімейний стан, коло спілкування, професія, місце роботи, положення особи в різних соціальних групах і т. д).

Однак, загальновідомим є той факт, що адміністративному правопорушенню передую певний вчинок. Тобто, особі адміністративного делінквента з позиції динаміки окрім статичних ознак властива така з них, як протиправна поведінка. Отже, щоб найбільш повно дослідити особу порушника, нам треба дослідити крім статичних ознак й динамічні, зокрема, протиправну поведінку.

На нашу думку, протиправна поведінка особи порушника в адміністративних проступках, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку, проявляється на п'яти етапах. Першим етапом в ній є існування інтересів та потреб, які формують мотиваційну сферу правопорушника. Другим етапом є усвідомлення цілі та засобів досягнення останньої для задоволення своїх власних потреб. Третій етап – це зіставлення цілі, можливостей, та сфери цінностей, інтересів

людини. Четвертий етап – прийняття рішення. П'ятий етап – здійснення відповідного рішення. На першому етапі ми спостерігаємо порушення відповідності існуючих інтересів і потреб та подальше їх перекирчування. На основі цього правопорушник ставить перед собою відповідну ціль, яка зумовлена його потребами та інтересами та визначає засоби її досягнення, що є другим етапом. На третьому етапі, зіставляються цінності, які є у особи, безпосередньо із самою ціллю та можливими засобами її досягнення для прийняття відповідного рішення. На четвертому етапі приймається рішення на вчинення адміністративного правопорушення (тут має місце невірна оцінка фактичних обставин, заборонних адміністративно-правових норм та падіння самоконтролю за своєю поведінкою). П'ятий етап – це безпосереднє вчинення адміністративного правопорушення, в тому числі, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку.

Отже, вчення про особу порушника в адміністративних проступках, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку, сприяє вірному вивченню причин та умов скоєння вказаних проступків, надає велику допомогу при визначенні профілактичних заходів по їх подоланню, які вживаються правоохоронними органами. А також дозволяє вдосконалювати законодавчу базу щодо профілактики зазначених адміністративних проступків, як негативного соціального явища, що, в свою чергу, є перспективним напрямком наукових пошуків.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення // ВВР УРСР. – 1984. – Додаток до № 51. – Ст. 1122.
2. Зелинский А. Ф. Криминология : курс лекций / А. Ф. Зелинский. – Х. : Прапор, 1996. – 260 с.
3. Подлінев С. Д. Адміністративна деліктологія : навчально-методичний посібник [і навчальна програма] / С. Д. Подлінев. – О. : Юрид. літ-ра, 1999. – 60 с.
4. Философский энциклопедический сло-

варь / под ред. С. С. Аверищева. – М. : Советская энциклопедия, 1989. – 815 с.

5. Остапенко О. І. Адміністративна деліктологія / О. І. Остапенко. – Львів, 1995. – 308 с.

6. Бугайчук К. Л. Адміністративні проступки : сутність та організаційно-правові заходи їх профілактики: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.07 / Бугайчук Костянтин Леонідович. – Х., 2002. – 243 с.

7. Юридична психологія : підруч. [для студентів вищих навч. закладів] / В. Г. Андросюк, Л. І. Казміренко, Я. Ю. Кондратьєв. – К. : Дім Ін Юре, 2000. – 351 с.

8. Філософія : навч. посіб. / [І. Ф. Надольний, В. П. Андрущенко, І. В. Бойченко та ін.] ;

за ред. І. Ф. Надольного. – К. : Вікар, 1999. – 624 с.

9. Криминологія : учеб. [для юрид. вузов] ; под ред. А. И. Долговой. – М. : Норма, 1999. – 780 с.

10. Кудрявцев В. Н. Причины правонарушений / В. Н. Кудрявцев. – М. : Наука, 1976. – 380 с.

11. Кудрявцев В. Н. Закон, поступок, ответственность / В. Н. Кудрявцев. – М. : Наука, 1986. – 448 с.

12. Кудрявцев В. Н. Генезис преступления: опыт криминологического моделирования : учеб. пособие [для вузов] / В. Н. Кудрявцев. – М. : Форум, 1998. – 216 с.

Прокопенко О. Ю. Особа порушника в адміністративних проступках, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку / О. Ю. Прокопенко // Форум права. – 2010. – № 3. – С. 364–370 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2010-3/10pojtg.pdf>

Досліджена сутність особи порушника в адміністративних проступках, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку. Проведено аналіз існуючих точок зору щодо характеристики особи порушника, висловлена підтримка доцільності аналізу останніх в адміністративних проступках, що посягають на громадський порядок та громадську безпеку з позиції статичної та динамічної. В наслідок чого визначені та проаналізовані їх конкретні ознаки з позиції статичної та етапи з позиції динамічної.

Прокопенко А.Ю. Личность правонарушителя в административных проступках, которые посягают на общественный порядок и общественную безопасность

Исследована сущность личности правонарушителя в административных проступках, которые посягают на общественный порядок и общественную безопасность. Проведен анализ существующих точек зрения относительно характеристики личности правонарушителя, выражена поддержка целесообразности анализа последних в административных проступках, которые посягают на общественный порядок и общественную безопасность с позиций статичности и динамики. Вследствие чего определены и проанализированы их конкретные признаки с позиций статичности и этапы с позиции динамики.

Prokopenko O.Y. The Personality of Administrative Misdemeanor which Trench upon a Public Peace and Public Safety

The essence of personality of administrative misdemeanor which trench upon a public peace and public safety are analyzing. The analysis of the existing points of view concerning characterization of the person of the offender is carried out, makes his support to analyze it of lasts in administrative misdemeanor which trench upon a public peace and public safety through position of statics and dynamics. Consequently, the signs through position of statics and the stages through position of dynamics are too sketched and analyzed.